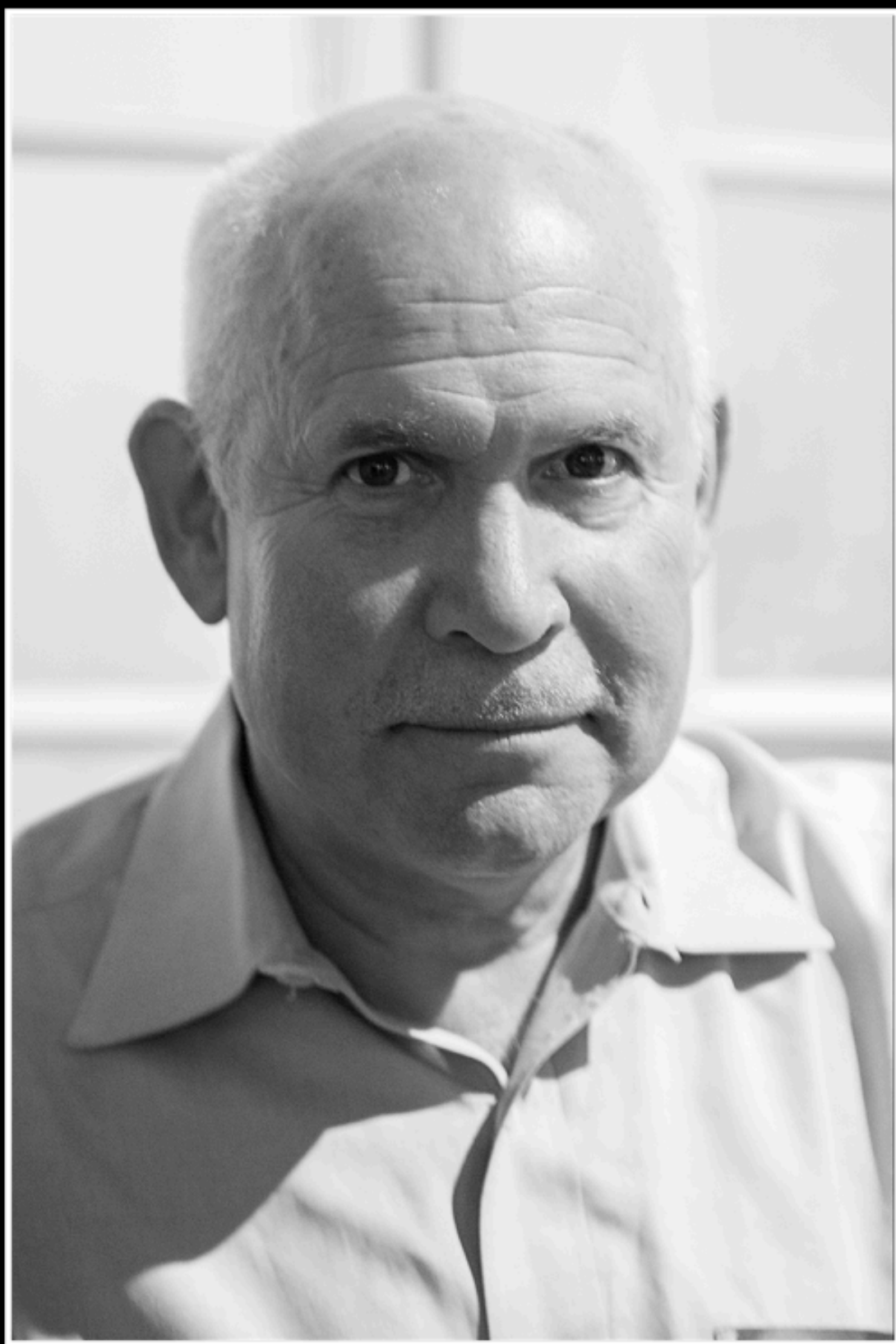

STEVE MCCURRY

WERELDREIZIGER & UITZONDERLIJKE FOTOGRAAF

Een ontmoeting met een van s'werelds meest bekende fotografen op 29 mei is al een unicum op zich. Dit in combinatie met een lezing omtrent zijn laatste boek, waarin ook nog tips worden gegeven over fotografie maakt het helemaal fantastisch. Dat de man dan ook nog eens uitgebreid de tijd neemt om te signeren, op de foto te gaan en vragen te beantwoorden, is de absolute kers op de taart.

In het *Foam*, gelegen aan de Keizersgracht te Amsterdam, vindt een Q&A plaats naar aanleiding van het zojuist verschenen boek '***From These Hands: a Journey Along the Coffee Trail***'. In een exclusieve ruimte, waar zo'n 70 mensen aandachtig luisteren (het evenement was heel snel uitverkocht, mede door de schaarse plekken), luistert iedereen aandachtig naar de Amerikaan. Hoewel met name zijn portret '*The Afghan Girl*' (van de National Geographic cover) wereldberoemd is, laat hij zien dat dit geen toevalstreffer is geweest. Gedurende zijn presentatie en gesprek worden er achter hem ontelbaar veel foto's geprojecteerd. Deze zijn allen minstens even indrukwekkend.

McCurry geeft al vrij snel aan waar de focus in zijn werk op ligt: portretten. Hij zegt zelf ervan te houden om 'mooie' mensen (in de breedste zin van het woord) te fotograferen, in hun vertrouwde omgeving. Hiervoor reist hij de hele wereld over: Afrika, Afghanistan, Vietnam, Colombia, en ga zo maar door. Een goed portret bezit volgens McCurry een bepaalde gezichtsuitdrukking, welke ongrijpbaar is en immer fascineert. Hij refereert hierbij aan *the Afghan Girl*, waarin het meisje trots maar tegelijkertijd ook angstig is. Dit maakt het volgens hem mogelijk dat sommige foto's uren te bekijken zijn.

Hoewel de leider van het gesprek zichzelf wel heel nadrukkelijk op de voorgrond plaatst, zijn de mooiste momenten van de avond wanneer McCurry zelf aan het woord is. Met veel passie spreekt hij over zijn nieuwe project. Met *From These Hands* heeft hij een wereldreis gemaakt langs koffieplantages in Zuid-Amerika, Afrika en Azië. Om werknemers en hun gezinnen te fotograferen en daarmee een realistische kijk in het dagelijks leven van deze mensen te geven. Daarnaast bevat het boek prachtige foto's van natuurlandschappen in o.a. Colombia, Honduras, Peru, Brazilië, Ethiopië, Tanzania, India en Vietnam. Zijn nieuwe boek is kortom niets anders dan een prachtige aanvulling op zijn oeuvre.

Dat we hier met een promotionele ronde te maken hebben, valt uit niets af te leiden. De man zit, lacht en praat gepassioneerd over alles wat met fotografie te maken heeft. Zo geeft hij aan dat hij pas sinds een paar jaar met een digitale camera werkt. Tot 2010 heeft hij gefotografeerd met zijn favoriete fotorolletjes, de Kodachrome. Sinds juni 2009 is Kodak gestopt met de productie van Kodachrome. McCurry geeft aan dat Kodak hem de mogelijkheid heeft gegeven om de laatste rolletjes vol te schieten. Daarnaast geeft McCurry zelf al aan dat kleur en licht in zijn werk een belangrijke rol spelen. Gelet op een van de fotografen die McCurry als inspiratiebron dan wel voorbeeld ziet (Robert Capa), is dit extra opvallend omdat Capa juist (grotendeels) in zwart-wit heeft gefotografeerd. Dat het aspect kleur in zijn werk zo sterk naar voren komt, zit hem volgend de fotograaf deels in de landen zelf, maar ook aan de kleding die de mensen dragen. De mensen zijn niet vooraf bij de locaties geplaatst, waardoor de mensen zich ook zo vertrouwd voelen tegenover de plek waar ze zijn gefotografeerd.

Het meest opvallende aspect wat McCurry waarschijnlijk onderscheidt van welk andere fotograaf dan ook, is het gegeven dat hij zonder studio licht fotografeert. Dit is gezien het feit dat overal maar ge-photoshopt wordt, een uniek en mooi gegeven. Op de vraag of hij ooit heeft geprobeerd *the Afghan Girl* na te doen danwel te evenaren, antwoordt McCurry: "Sommige dingen zijn een *once in a lifetime*, waarbij het verhaal de foto alleen maar versterkt. In zijn zoektocht naar het gefotografeerde meisje heeft hij haar twintig jaar later terug gevonden. Ik heb haar verteld dat haar gezicht overal op de wereld bekend is. Het feit dat hij na zoveel jaren nog steeds wordt gevraagd naar die ene foto, is volgens McCurry de ultieme erkenning als fotograaf.

Na afloop van het indrukwekkende gesprek, neemt McCurry uitgebreid de tijd om alle mensen te woord te staan en zijn nieuwste (maar ook oudere) werken te signeren. Zijn kalmte, bescheidenheid en wereldervaring maakt van deze Amerikaan een prachtig boegbeeld voor de (portret) fotografie.

Tekst: Mike Warrink

Fotografie: NCO Photography

